El camí de la CUP cap a les eleccions al Parlament.

Opinió | 24-10-2012 | 20:11

El proppassat divendres 19 d?octubre la CUP de Blanes va celebrar a les 20.30 hores una assemblea oberta a tota la ciutadania a la Sala de Plens de la vila, per donar a conèixer a tothom que hi estigués interessat el procés per el qual el partit de l?esquerra independentista ha passat fins a l?actualitat, en què ha decidit presentar-se a les properes eleccions al Parlament de Catalunya del 25 de novembre, els motius d?aquesta decisió i les línies mestres del programa polític que presentarà la formació, a més de debatre diversos aspectes que preocupen al poble en la complexa situació en la qual estem immersos avui, amb la finalitat de recollir propostes i idees per incorporar en el programa.

Hi van assistir unes 30 persones, que es van asseure en rotllana per facilitar el debat entre la concurrència i els dubtes i qüestions que poguessin anar sorgint després de l?exposició dels membres de l?organització.

Després d?una breu presentació de l?acte duta a terme per en Carles Estríngana, militant de l?Assemblea Local de la CUP de Blanes, i fets els agraïments pertinents, en Frederic Tort, militant i número 2 de la llista de la CUP de Blanes en les municipals de 2011, va repassar la cronologia de la creixent evolució de la CUP arreu del territori fins avui, quan s?ha acordat de fer el salt i passar de ser un partit d?implantació municipal a presentar-se a les properes eleccions al Parlament de Catalunya. Seguidament, en Joan Rota, cap de llista de la CUP de Blanes en les darreres eleccions municipals, va desgranar els punts del programa electoral, tot deixant clar que és un programa obert, que es va implementant a través del debat i de les propostes que es fan en les diverses assemblees des de les bases del partit, així com des de les diferents organitzacions de l?esquerra independentista i també des de les Assemblees obertes com aquesta que se celebrava avui, i que es vénen realitzant en tot el territori des de que se sap la data de les eleccions anticipades, convocades per el president de la Generalitat de Catalunya. A més , va parlar dels grups de suport de la CUP, gent provinent de poblacions i indrets on no hi ha una assemblea local de la CUP constituïda i que suposen una gran ajuda per fer arribar el seu missatge a tot el territori. Finalment, va esmentar els principis polítics pels quals els possibles parlamentaris que poguessin ser escollits en el sufragi s?haurien de regir per dur a terme la seva tasca, es tracta d?un codi ètic que aquells haurien d?acomplir.

Posteriorment, es va encetar el debat i els presents van plantejar qüestions i dubtes tant pel que

feia al programa com també pels temes candents que han focalitzat l?atenció i la preocupació de l?opinió pública en l?actualitat. La durada total de l?assemblea oberta es va acostar a les 3 hores, i es va deixar clar en el moment de concloure que s?havien recollit tots els plantejaments i aportacions que la gent havia fet.
Personalment, és molt gratificant assistir en un acte com aquest, totalment assembleari, en què tothom pot opinar i participar sense cap mena de restricció, simplement seguint un ordre mínim i respectant el torn de paraula dels altres, perquè el que és clar és que en un vertader partit d?esquerres i socialista, el poble, la classe treballadora, com a base productiva i socialment majoritària, no només ha de ser l?objecte i el destinatari de les decisions que es prenen en les institucions representatives i les lleis que se?n deriven, sinó que ha de ser el subjecte polític i participar en la presa de decisions que l?afecten, és a dir, ha de tenir la sobirania plena, i no l?actual ,purament nominal, en què un cop cada 4 anys es ratifica un sistema que espolia, castiga i empobreix a les classes populars en benefici d?unes elits econòmiques, socials i polítiques que fan les lleis a la seva mida, sota el paraigües de la democràcia representativa pròpia dels estats occidentals, ja sigui des de l?òptica conservadora, liberal i democratacristiana o des del reformisme socialdemòcrata i altres tendències suposadament d?esquerres i de centre.

L?actual conjuntura de crisi econòmica ha desemmascarat la gran mentida de l?aparent bonança del model socioeconòmic neoliberal i l?ha portat a un carreró sense sortida, en què la seva pervivència s?ha d?assegurar esclafant tots els drets que la classe treballadora ha anat aconseguint amb gran esforç en el transcurs de la història. Durant tot aquest procés, el model d?estat anomenat del benestar (de qui?)ha aconseguit esborrar la consciència de classe de tot el poble treballador, creant la falsa il·lusió de l?aparició d?una pseudo-classe mitjana fonamentada en el crèdit hipotecari a altíssims interessos atorgats massivament per les entitats bancàries.

Aquesta situació ha estat encara més dramàtica a l?estat espanyol, on la riquesa de la seva economia es trobava en la política del totxo, que superava el 20% del total del PNB. L?entrada de l?euro va aguditzar el procés, adoptant una moneda molt forta, fet que feia disminuir l?exportació de béns de consum, provocant una forta caiguda del sector secundari i també del primari, que ja feia molt de temps que estava en clara recessió. A més, la bombolla immobiliària que va portar a una febre constructiva sense precedents, destrossant recursos naturals, va atraure molta gent a treballar directament o indirecta al sector, deixant les seves antigues feines, convertint-se molts d?ells en ?empresaris?, els autònoms. Es van blanquejar i desviar grans fortunes on la plusvàlua estava basada en l?especulació, la riquesa no tenia una base real, per tant, quan el filó es va esgotar, l?únic bé que va quedar va ser una multitud de pisos buits, que no es podien vendre perquè ningú no els podia comprar, a més que es va arribar a l?enorme contradicció en què en moltes poblacions hi havia més habitatges que famílies, fet que significava que s?havia seguit un model productiu totalment inútil. Això va provocar la destrucció massiva de llocs de treball, en un context de recessió que no permetia a la gent de tornar a les seves antigues professions, portant la figura de l?aturat crònic, cada cop més abundant i amb el drama de suportar grans càrregues hipotecàries.

Tot aquest procés l?hem viscut a casa nostra, en la totalitat del territori dels Països Catalans, desmembrats tant pel que fa a les comunicacions, com en els mitjans i també en l?imaginari col·lectiu de la majoria de llur població.

En el cas del Principat, en aquests darrers mesos hi ha hagut un esclat de les reivindicacions independentistes com a resposta al maltractament que la comunitat autònoma rep per part del govern de l?estat espanyol, però aquest maltractament data de 300 anys enrere, l?espoli fiscal no és res nou, com tampoc ho és que l?estat espanyol no és en realitat una unió lliure de nacions sota

una mateixa bandera, sinó el projecte centralitzador que el regne de Castella va imposar-nos fa prop de 300 anys, el principat té el tractament que li correspon a una colònia: la inversió mínima per poder extreure?n el màxim rendiment per part de la metròpolis, això sí, deixant unes sucoses rampoines a les elits locals, sense que això reverteixi en la totalitat de la població. Hem pogut veure el paper que han desenvolupat els partits que hi ha hagut successivament al Parlament de Catalunya durant el que s?ha anomenat Transició, que en realitat és una perpetuació de la foscor post-franquista , en el que l? immobilisme ha estat la seva eina per mantenir-se en el poder, ja sigui a través de la política del peix al cove, el tripartit, l?estatut o, darrerament, el pacte fiscal. L?independentisme durant tots aquests anys ja existia, però havia estat arraconat, perseguit i criminalitzat, ja que tan sols era postulat per l?esquerra independentista, fora del joc parlamentari, i per tant, de la legalitat.

Actualment, però, la independència és una opció real, com ho mostren les darreres mobilitzacions i les creixents mostres d?adhesió a una eventual ruptura amb l?estat espanyol, i les diferents opcions polítiques l?utilitzen com a arma electoral, ja sigui a favor o en contra. Tothom dóna per fet que si CIU obté la majoria absoluta, farà un referèndum d?autodeterminació per el Principat, ja que aparentment ha avançat les eleccions amb aquesta finalitat, però crec que aquest partit, que esquiva com pot la paraula independència perquè és la casa gran i vol acontentar tothom, el que ha volgut fer és desviar l?atenció i la ira de la opinió pública davant la política de retallades, en la que no els ha tremolat el pols i accentuar la pressió cap a la Moncloa en el darrer i desesperat intent d?assolir l?anhelat pacte fiscal, versió light de l?Estatut que el parlament va votar per majoria fa un grapat d?anys. Ja veurem quan , com i quina pregunta fa, perquè volem realment un Principat com un estat independent dintre de l?Europa dels estats del capital? O un estat independent dins una Unió Europea dels pobles? Hi ha una alternativa a la Unió Europea actual? Quins avantatges i desavantatges hi ha si ens en quedem fora?

Són molts els interrogants que es plantegen, però la visió que ens donen al ciutadà des de la cúpula dirigent sempre té una direcció, la que respon als seus interessos i sempre va de dalt a baix. Són molts anys de pervivència d?aquest model social, econòmic i polític que ha portat a la desafectació, a l?escepticisme i a l? immobilisme polític. Però en aquests moments de crisi s?ha tibat massa la corda i la societat civil s?ha mobilitzat a través de moviments i plataformes en contra de les injustícies i l?abús de poder, els moviments socials tenen molta força si estan ben coordinats.

Sembla ser que el tema del referèndum per la independència serà l?estrella i estarà al centre del tapet durant les properes eleccions al Parlament, i no només aquí al Principat, sinó a l? Estat espanyol i a Europa i seran vistes com un baròmetre per veure si aquella serà possible o no d?aquí a pocs anys, però hi ha moltíssimes més coses en joc perquè tenim la vertadera oportunitat de començar a canviar les coses, de construir una sòlida unitat popular, que governi des de les bases, que porti a la justícia social, a la igualtat de drets i oportunitats, a la defensa del territori, que inverteixi en el capital humà, una vertadera ruptura democràtica i una completa transformació social.
En aquesta assemblea oberta es van plantejar preguntes molt interessants, aspectes que preocupen a la gent, atesa la unilateralitat dels missatges que contínuament estan rebent des dels centres de poder, des de l?aparent justificació de la política de retallades fins a l?acusació de dividir el vot independentista, passant per la territorialitat i l?estructura assembleària de la CUP...

Els fets estan demostrant la maduresa política que està assolint la CUP , que ha decidit participar en les properes eleccions al Parlament sota la candidatura CUP-Alternativa d?Esquerres, amb un clar perfil propi, d?estructura assembleària, en coordinació amb els moviments socials, amb uns

òrgans intermitjos que permeten la perfecta comunicació entre les bases i els seus representants, un partit independent de qualsevulla entitat bancària, que no demana cap crèdit per preparar la campanya i que aspira a la consecució d?una República Social dels Països Catalans.

La CUP no divideix el vot independentista, sinó que l?enriqueix i l?eixampla, ja que atrau sectors que no són pròpiament independentistes i que exerciran el seu vot en favor seu. Per tant, no necessita formar part de cap front patriòtic o independentista, que, com ja hem vist, s?ha desintegrat abans de la seva formació. Votar a la CUP és exercir un vot útil, perquè la seva presència en el Parlament possibilitarà la seva fiscalització en l?exercici del poder públic i garantirà i forçarà el Govern a fer polítiques socials, invertir en una sanitat i educació pública de qualitat, en definitiva, una economia al servei de la població i no a l?inrevés.

El seu bagatge es demostra amb la seva presència en les Consultes populars per la Independència, entre moltes altres lluites, i ha demostrat una gran velocitat de reacció decidint presentar-se en les properes eleccions, amb una força imparable com ho demostren els 27111 avals recollits en 5 dies en un enèsim intent d?obstaculització de les elits polítiques en promulgar una llei nova que obligava els partits que no s?havien presentat mai a les eleccions a presentar un mínim de signatures que suposés el 0,1% del total del Cens de les demarcacions corresponents, i això es va superar amb escreix.

Així, doncs avancem cap el 25-N , una estació més per aconseguir la consecució d?una República Socialista dels Països Catalans Lliures!

*Jordi Borràs, militant de la CUP de Blanes

Fuente: GN
Autor: Jordi Borràs